

Primož Kozmus

Zadnja kolumna

V petek sem doživel eno najlepših presenečenj v življenju. Ne bom ga opisoval. Vsi, ki so sodelovali, vedo, o čem govorim. Hvala vam, prijatelji!

V zadnjih desetih dneh se mi je v kratkem zavrtel življenjski cikl. Proslavili smo rojstvo dveh otrok prijateljev. V krogu prijateljev in družine sem proslavil svojih trideset let. Mati in stric se borita za življenje. Poslovili smo se od svakove babice.

Čas teče. Vsak piše svojo življenjsko zgodbo. Povsem drugačno, le začetek in konec sta znana. Srečo imamo, da lahko izberemo scenarij, ki nam ugaja. Potrebno je le malo poguma in samokritike, da prilagodimo želje svojim danostim in okolju. Preseneti nas lahko le narava, ki pa ima to pravico. Prepustimo se ji in uživamo njene ideje, ki jih nam sporoča. Šele to je življenje, ki ga želimo. A mnogi se ga bojite. To je ljubezen. Brezpogojna.

Moje življenje se je začelo 30. 9. 1979 v Novem mestu. Otroštvo sem preživel na kmetiji. V objemu preprostih, kmečkih ljudi sem dobil najlepšo popotnico za življenje, kar si jih lahko zamislim. Na posestvu v Presladolu smo s sestričnimi in bratranci preživeli trenutke, ki bodo večno zapisani v naših najlepših mislih. Naučil sem se delati, spoštovati, oproščati, uživati, živeti. Vse to od »lokalnih frajerjev«. Mati, oče, sestra, stari starši, sestrične, bratranci, tete, strici, prijatelji, vaški posebneži. To so moji učitelji. Odlični so, še vedno me vsak dan naučijo kaj novega. Življenjskega, kot radi pravimo. To so ljudje, za katere živim, za katere bom vedno dal besedo in dejanja.

Osnovno šolo sem obiskoval v Brestanici. Raje kot šolske klopi smo s prijatelji gulili asfalt na bližnjem igrišču. Ni bilo športa, v katerem se nismo preizkusili. Žoga je bila rekvizit, ki nas je družil, nas izobilkoval. Ni bilo vremena, ki bi nam preprečilo partijo nogometa ali košarke. Znali smo proslaviti zmago in priznati poraz. Bili smo prijatelji.

Leta 1994 sem se vpisal na srednjo ekonomsko šolo. Z družino smo se preselili v Brežice. Začel sem zahajati na atletski stadion. Glavni »krivec« za

to je bila sestra. Tudi, da sem prijel za kladivo, je kri-va ona. Hvala, sestrica! Tako se je pri petnajstih začelo zame povsem drugačno, športno življenje. Vse, kar sem počel, je bilo na prvem mestu kladivo. Cilj je bil znan, olimpijsko zlato. Res, da se je na prvi pogled zdel nedosegljiv, a veljalo je poskusiti. Iz leta v leto sem lepo napredoval. Postal sem stalni član mladinske reprezentance in z osemnajstimi nastopil na mladinskem svetovnem prvenstvu. Končal sem srednjo šolo in treba se je bilo odločiti. Študij v Ljubljani ali met kladiva. Odločitev je vsem znana.

Stopil sem na profesionalno športno pot. Začel sem trenirati dvakrat dnevno. Disciplina, ki jo zahteva šport, je bil moj adut. Bil sem sposoben držati enoličen ritem, ki prinaša rezultat. Preboj med elito mi je uspel leta 2000, ko sem izpolnil normo za olimpijske igre v Sydneyju. To je bilo zame tudi najtežje leto, izgubil sem očeta. Potem sta sledili dve leti boja s poškodbami. Leta 2003 se je v Parizu na svetovnem prvenstvu začel niz velikih rezultatov. Vrh sem dosegel lani z zlato kolajno v Pekingu in ga potrdil letos v Berlinu. Zlata olimpijska kolajna = uresničitev sanj! Kam naprej?

Kar nekaj let je že tega, ko sva se s Kevom pogovarjala, da »tapravi« odnehajo na vrhunec. Želim si naprej, do svetovnega rekorda, a nimam moči za to dejanje. Stagniranje, čeprav na svetovnem vrhu, me utruja. Prišel sem do svojega vrhunca. Čas je za slovo. Olimpijski in svetovni prvak je dovolj, več ne zmorem. Rad vas imam! Zbogom!

Vsi, ki ste me spremljali! DRUŽINA, VLADIMIR KEVO, MARJAN OGOREVC, SEVERIN LIPOVŠEK, KHALID NASIF, ANDREJ VIZJAK, PRIJATELJI, GENERALNI SPONZOR – GEN ENERGIJA, SPONZORJI (Mobitel, Krka, Geoplin, Luka Koper, Avtohiša Radanovič, Atletska zveza Slovenije, Slovenska vojska).

Hvala!

Nikomur nisem povedal za to dejanje. Vzel sem si to pravico. Hvala za razumevanje!

Življenje je lepo!!!